

กลยุทธ์การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ
ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา
กรุงเทพมหานคร

SCHOOL MANAGEMENT STRATEGIES TO DEVELOP A PROFESSIONAL LEARNING
COMMUNITY IN SECONDARY SCHOOLS IN THE BENJABURAPHA JOINT CAMPUS,
BANGKOK

นางสาวมินตรา ลายสนิทเสรีกุล*

MintraLaisnitsarekul

อาจารย์ ดร.ปิยพงษ์ สุเมตติกุล**

PiyapongSumettikoon, Ed.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน สภาพที่พึงประสงค์ ความต้องการจำเป็น วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส ภาวะคุกคาม และพัฒนากลยุทธ์การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร โดยมีประชากรเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา จำนวน 5 โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างของผู้ให้ข้อมูลประกอบด้วย ผู้บริหารโรงเรียนจำนวน 10 คน ครูและบุคลากร จำนวน 348 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าดัชนี PNI_{modified} และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานครในภาพรวมและรายด้านทุกด้านปฏิบัติอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับความต้องการจำเป็นด้วยดัชนี PNI_{modified}ได้เป็น 1) ด้านหลักสูตร 2)ด้านการจัดการเรียนการสอน และ 3)ด้านการวัดและประเมินผล โดยมีด้านที่เป็นจุดแข็ง คือ การวัดและประเมินผล และด้านที่เป็นจุดอ่อน คือ หลักสูตร กับการจัดการเรียนการสอน สำหรับกลยุทธ์การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร ประกอบไปด้วยกลยุทธ์หลัก 3 กลยุทธ์ กลยุทธ์รอง 12 กลยุทธ์ และ วิธีดำเนินการ 29 วิธีดำเนินการ

* นิสิตมหาบัณฑิตสาขาวิชาบริหารการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: mintral@gmail.com

** อาจารย์ประจำสาขาวิชาบริหารการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: dregchula@gmail.com

ISSN 1905-4491

Abstract

This study was conducted using a descriptive research method with the aim to study the present state, the desirable state, and the priority needs to develop management strategies to establish a professional learning community and to analyze strengths and weaknesses of such a plan. 5 schools in the Benjaburapha Joint Campus in Bangkok participated with 10 school administrators, 348 teachers and school staff. The instrument used to gather data in this study was questionnaires. The data were analyzed by frequency, percentage, mean, standard deviation, PNI Modifier, and content analysis.

The results show that the desirable state of school management in terms of each aspect investigated was pursued at a high level by sorting needs with a PNI modified index. They were 1) Curriculum 2) Teaching and Learning Activities and 3) Measurement and Evaluation. The strengths in school management were related to measurement and evaluation. Weaknesses were related to curriculum and teaching and study activities. The management efforts to achieve a professional learning community comprised 3 main strategies, 12 sub-strategies and 29 procedures .

คำสำคัญ: กลยุทธ์ / การบริหาร / ชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ

KEYWORDS: STRETEGIES / MANAGEMENT / PROFESSIONAL LEARNING COMMUNITY

บทนำ

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้สังคมโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทั้งทางด้าน เศรษฐกิจ สังคม การเมือง ทำให้เด็กที่เกิดมาในยุคใหม่ จำเป็นต้องมีสมรรถนะที่แตกต่างไปจากเด็กในยุคศตวรรษที่ 19 หรือ 20 องค์การเครือข่ายทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 หรือ Partnership for 21st Century Skills (2011) ซึ่งเป็นองค์กรระดับชาติที่ให้การสนับสนุนการเตรียมความพร้อมสำหรับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ได้กำหนดกรอบการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 แบ่งเป็น หน่วยที่ 1 วิชาหลัก (3Rs) และ ชุดรูปแบบศตวรรษที่ 21 (Core Subjects and 21st Century Themes) หน่วยที่ 2 ทักษะการเรียนรู้ และ นวัตกรรม (Learning and Innovation Skills) หน่วยที่ 3 ทักษะด้านสารสนเทศ สื่อ และเทคโนโลยี (Information, Media and Technology Skills) และหน่วยที่ 4 ทักษะชีวิตและอาชีพ (Life and Career Skills)

ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 จึงต้องมีรูปแบบและวิธีการที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมดังเช่นที่ วิจารณ์ พานิช (2556) กล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่า การศึกษาในศตวรรษที่ 21 ต่างกับศตวรรษที่ 20 สรุปได้ว่า โลกในยุคปัจจุบันเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งความรู้และวิทยาการใหม่ๆเกิดขึ้นตลอดเวลา รวมทั้งรูปแบบความสัมพันธ์ของคนในสังคมก็แตกต่างไปจากเดิม ทำให้ทักษะความต้องการในการดำรงชีวิตก็เปลี่ยนแปลงไป การจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับยุคปัจจุบัน จึงเป็นในรูปแบบผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยการลงมือทำ(Learning by Doing) โดยเป็นการเรียนที่เน้นความร่วมมือ (Collaboration Skills)และเรียนกันเป็นทีม (Team Learning) มากกว่าจะเรียนเพื่อผลสัมฤทธิ์เฉพาะตนเอง ซึ่งการเรียนลักษณะนี้ นักเรียนจะเรียนรู้จากการกระทำและการคิดของตนเอง ครูอาจารย์มีหน้าที่อำนวยความสะดวกการเรียนรู้อยู่ โดยการออกแบบบทเรียน สร้างแรงบันดาลใจ มากกว่าการสอน(Teach Less, Learn More) รูปแบบการทำงานของครูจึงต้องเปลี่ยนจากทำงานคนเดียวเป็นการทำงานเป็นทีม กำหนดเป้าหมายร่วมกัน ในลักษณะของชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ(Professional Learning Community หรือ PLC)โดยมีเป้าหมายเพื่อช่วยเหลือกันและกัน แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ส่งเสริมให้เกิดวัฒนธรรมในการทำงาน พัฒนางานอย่างต่อเนื่อง เน้นให้เกิดผลลัพธ์ที่ผลสัมฤทธิ์เป็นรายบุคคลอย่างเท่าเทียมกัน

ความคิดเช่นเดียวกันนี้ ได้รับการสนับสนุนจากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศหลายชิ้นที่บ่งบอกถึงผลดีที่เกิดกับครูผู้สอนและผู้เรียนจากการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ (PLC) ขึ้นภายในโรงเรียนไม่ว่าจะเป็นการศึกษาของ Hord (1997) ที่อธิบายถึงผลดีที่เกิดขึ้นแก่ครูผู้สอน พบว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่รู้สึกโดดเดี่ยวในการทำงานน้อยลง ผูกพันต่อพันธกิจและเป้าหมายของโรงเรียนมากขึ้นและกระตือรือร้นที่จะปฏิบัติให้บรรลุพันธกิจขององค์กร รู้สึกประทับใจและเป็นกลุ่มต่อพัฒนาการของผู้เรียน เกิดพลังในการเรียนรู้ (Powerful Learning) ที่ส่งผลให้การสอนในชั้นเรียนมีผลดียิ่งขึ้น คือ ค้นพบความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับการสอนและตัวผู้เรียนที่ไม่เคยสังเกตมาก่อน เข้าใจเนื้อหาสาระได้แตกฉานยิ่งขึ้น และตระหนักถึงบทบาทในการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีที่สุดตามเกณฑ์ที่คาดหวัง รับทราบข้อมูลสารสนเทศที่จำเป็นต่อวิชาชีพได้อย่างกว้างขวาง รวดเร็ว อันส่งผลต่อการปรับปรุงพัฒนาวิชาชีพของตน เพิ่มขวัญและกำลังใจต่อการปฏิบัติงาน ลดอัตราการลาหยุดงาน ปรับการสอนให้สอดคล้องกับลักษณะของผู้เรียนอย่างรวดเร็ว สำหรับผลดีที่เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนมีอัตราการตกซ้ำชั้นลดลง ขาดเรียนน้อยลง มีผลการเรียนรู้เพิ่มขึ้นอย่างเด่นชัด ได้แก่ วิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และการอ่าน

ในประเทศไทย วิเชียร ไชยบัง (2555) ผู้อำนวยการโรงเรียนลำปลายมาศพัฒนา จังหวัดบุรีรัมย์ ได้นำแนวคิดการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ (PLC) ไปใช้ที่โรงเรียนลำปลายมาศพัฒนาและให้สัมภาษณ์ไว้ในเว็บไซต์ของโรงเรียนลำปลายมาศพัฒนา สรุปได้ว่า โรงเรียนลำปลายมาศพัฒนาจัดการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน หรือ Problem-base Learning (PBL) ซึ่ง PBL เป็นรูปแบบของการเรียนรู้ที่จะพัฒนาทักษะใหม่อันจำเป็นในอนาคต และการจะพัฒนานวัตกรรมนี้ขึ้นมาได้ ต้องเกิดจากการทำงานจริง แล้วมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน หรือที่เรียกว่า Professional Learning Community (PLC) การใช้นวัตกรรม PBL นี้ วิเชียร ไชยบัง ยังกล่าวอีกว่า “เวลาทำงาน ครูคนใดทำได้ ใครเจออะไร อะไรใช่หรือไม่ใช่ กลุ่มครูจะมาขมวดด้วยกัน แลกเปลี่ยนกัน ซึ่งทุกคนต้องการความเข้าใจทั้งหมดด้วยกัน” นอกจากนี้ยังสำคัญถึงบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารว่า “ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญต่อการพัฒนาครู ผู้บริหารจึงมีหน้าที่อำนวยความสะดวกการบริหาร ชี้ทางให้ถูกทิศ โดยอาศัยทักษะการสร้างภาพในสมองชั้นสูง”

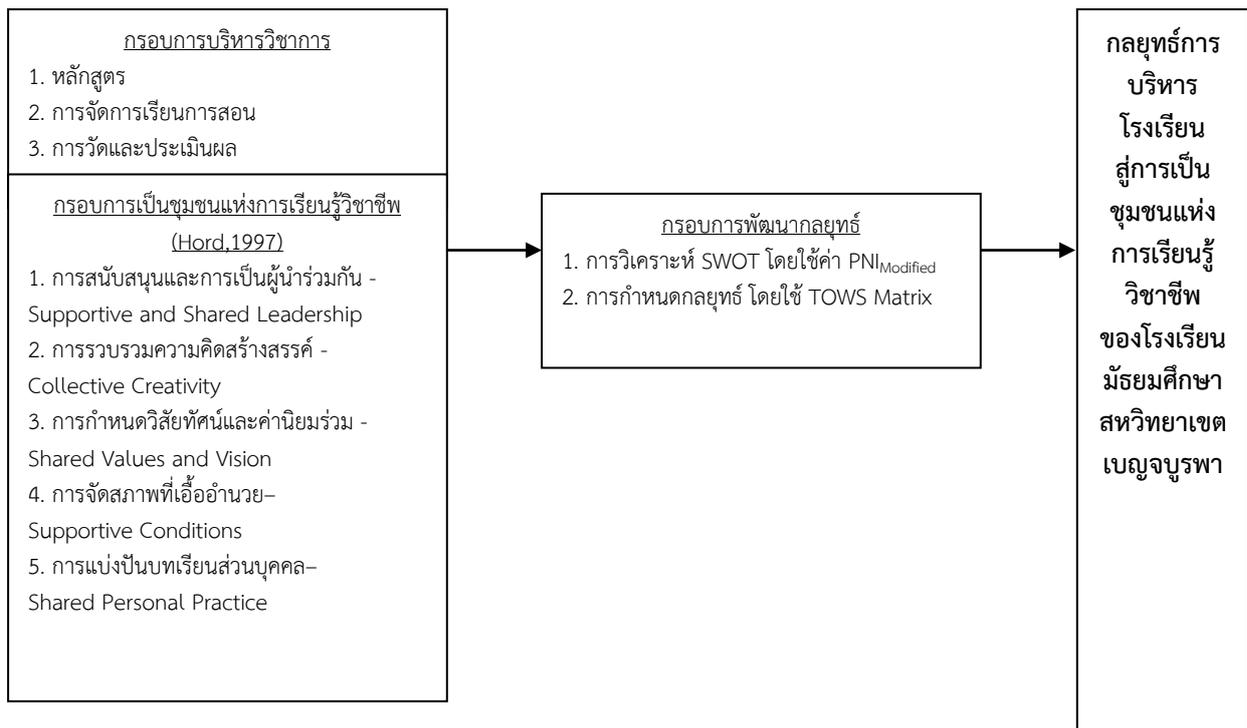
จากการศึกษางานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ (PLC) จะพบว่า การให้ชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารขับเคลื่อนโรงเรียนนั้น เป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพและส่งผลดีต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษา เป็นการยกระดับการศึกษาทั้งระบบ และพัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียนให้ทัดเทียมกับสากล เสริมสร้างทักษะการเรียนรู้แห่งอนาคต อีกทั้งเป็นการปฏิรูปครูและบุคลากรทางการศึกษาให้เห็นความสำคัญของการออกแบบ การจัดการเรียนการสอนและการประเมินผลผู้เรียน ให้ตรงตามความต้องการของตัวผู้เรียนเองและต่อสังคม

ทั้งนี้ การยกระดับมาตรฐานคุณภาพการศึกษาให้ได้ผลดีเช่นนั้น กระทำได้ยากหากขาดความร่วมมือร่วมใจกันระหว่างผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกคนในโรงเรียน หรือโรงเรียนใดโรงเรียนหนึ่งกระทำโดยลำพัง โดยปราศจากการให้ความร่วมมือกันระหว่างโรงเรียน หรือบริหารจัดการกันเป็นกลุ่มการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ (PLC) จึงควรได้รับการส่งเสริมให้มีขึ้นโดยอาศัยความร่วมมือภายในกลุ่มโรงเรียนระดับพื้นที่ หรือที่เรียกกันว่า สหวิทยาเขต แต่ละสหวิทยาเขตเป็นการรวมตัวกันระหว่างโรงเรียนในพื้นที่ใกล้เคียง โดยมีหัวใจคือความร่วมมือกันเพื่อให้บริการทางการศึกษาแก่ผู้เรียน ตอบสนองความต้องการทางการศึกษาแก่ประชาชนในพื้นที่ (พนม พงษ์ไพบูลย์, 2541) หนึ่งในนั้น คือ สหวิทยาเขตเบญจบุรพา ซึ่งนับได้ว่าเป็นสหวิทยาเขตที่มีสมาชิกเป็นโรงเรียนชั้นแนวหน้าของประเทศไทยที่ผลิตผู้เรียนในแต่ละปีการศึกษาเป็นจำนวนมาก เรียกได้ว่า เป็นกลุ่มสถาบันการศึกษาสำคัญที่ผลิตกำลังคนผู้กำหนดอนาคตของชาติ

เพราะฉะนั้น การสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ (PLC) ให้เกิดขึ้นในโรงเรียนและภายในกลุ่มโรงเรียนในสหวิทยาเขต จะช่วยสร้างความสามัคคีแก่หมู่คณะ กระตุ้นให้เกิดการวางแผนลงมือปฏิบัติ และประเมินผลการปฏิบัติร่วมกัน มุ่งพัฒนาผลสัมฤทธิ์และเพิ่มพูนคุณลักษณะที่จำเป็นของผู้เรียนให้เกิดขึ้น โดยอาศัยความรับผิดชอบร่วมกันของครูทั้งโรงเรียน และสถานศึกษาก็จะมีเครือข่ายร่วมปฏิบัติภายในท้องถิ่น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาและพัฒนากลยุทธ์การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร ตามเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น เพื่อผลลัพธ์แห่งการสร้างแนวทางในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาต่อไป

กรอบแนวคิดการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันสภาพที่พึงประสงค์และความต้องการจำเป็นของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภาวะคุกคามของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อพัฒนากลยุทธ์การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาสภาพปัจจุบัน สภาพที่พึงประสงค์ และความต้องการจำเป็นของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร

ขั้นตอนที่ 2 วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและภาวะคุกคามของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร

ขั้นตอนที่ 3 พัฒนากลยุทธ์การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 จำนวน 5 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ เตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาสุวินทวงศ์ โรงเรียนเทพศิรินทร์ร่มเกล้า และโรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชลาดกระบัง

กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล คือ ผู้บริหาร จำนวน 10 คน ประกอบด้วย ผู้อำนวยการสถานศึกษา และรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และ ครูและบุคลากรทางการศึกษา จำนวน 358 คน โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการเปิดตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie และ Morgan (1970) และใช้การสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้
ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้แบบตรวจสอบรายการ (Checklist)
ตอนที่ 2 สภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร ด้วยกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. กรอบแนวคิดการบริหารวิชาการ 3 ด้านคือหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนการวัดและประเมินผล
2. กรอบแนวคิด ชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ ของ Hord (1997) 5 มิติ คือการสนับสนุนและการเป็นผู้นำร่วมกัน (Supportive and Shared Leadership) การรวบรวมความคิดสร้างสรรค์ (Collective Creativity) การแบ่งปันคุณค่าและวิสัยทัศน์ (Shared Values and Vision) การจัดสภาพที่เอื้ออำนวย (Supportive Conditions) การแบ่งปันบทเรียนส่วนบุคคล (Shared Personal Practice)
3. กรอบการพัฒนากลยุทธ์ประกอบด้วยการวิเคราะห์ SWOT โดยใช้ค่า PNI_{Modified} และ การกำหนดกลยุทธ์ โดยใช้ TOWS Matrix

โดยแบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยทั้งสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ ระดับ 5 หมายถึง ปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุดระดับ 4 หมายถึง ปฏิบัติอยู่ในระดับมากระดับ 3 หมายถึงระดับปานกลางระดับ 2 หมายถึง ปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย ระดับ 1 หมายถึง ปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภาวะคุกคามของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร โดยใช้คำถามปลายเปิด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ส่งแบบสอบถามพร้อมหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาในสภามหาวิทยาลัยเบญจบุรพา กรุงเทพมหานครจำนวน 5 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 10 ฉบับ และของครูและบุคลากรโรงเรียนมัธยมศึกษาในสภามหาวิทยาลัยเบญจบุรพา กรุงเทพมหานครจำนวน 5 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 348 ฉบับ

2. ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวนร้อยละ 71.51แล้วนำมาคัดเลือกแบบสอบถามที่ตอบครบสมบูรณ์เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้สถิติเชิงบรรยาย เพื่อแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 256 คน จำแนกเป็นผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 6 คน ประกอบไปด้วย ผู้อำนวยการ จำนวน 3 คน และรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ จำนวน 3 คน ครู จำนวน 213 คน บุคลากรทางการศึกษา จำนวน 37 คน

ตอนที่ 2 วิเคราะห์สภาพปัจจุบันสภาพที่พึงประสงค์และความต้องการจำเป็นของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ ด้วยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และหาค่าดัชนี PNI_{modified}

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 สภาพปัจจุบัน สภาพที่พึงประสงค์และความต้องการจำเป็นของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสภามหาวิทยาลัยเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร

สภาพปัจจุบันในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ที่ค่าเฉลี่ย 3.60 ส่วนสภาพที่พึงประสงค์ในภาพรวมอยู่ในระดับ มาก ที่ค่าเฉลี่ย 4.38 มีค่า PNI_{modified} เฉลี่ย 0.22

สภาพปัจจุบันรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับ มาก ทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ ดังนี้ ด้านวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 3.62$) ด้านจัดการเรียนการสอน ($\bar{X} = 3.61$) ด้านหลักสูตร ($\bar{X} = 3.55$)

สภาพที่พึงประสงค์รายด้าน พบว่า อยู่ในระดับ มาก ทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ ดังนี้ ด้านจัดการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.41$) ด้านหลักสูตร ($\bar{X} = 4.38$) ด้านวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.36$)

ความต้องการจำเป็นของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ พบว่า ในภาพรวมมีค่าดัชนี PNI_{modified} 0.22 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านและเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นสูงสุดไปต่ำสุด เรียงลำดับได้ดังนี้ 1.ด้านหลักสูตร (PNI_{modified} 0.23) 2.ด้านการจัดการเรียนการสอน (PNI_{modified} 0.22) 3.ด้านการวัดและประเมินผล (PNI_{modified} 0.20)

ตอนที่ 2 จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภาวะคุกคามของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสภามหาวิทยาลัยเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อระบุจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและภาวะคุกคามของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสภามหาวิทยาลัยเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร โดยอิงเกณฑ์และแปลผลตามเกณฑ์ได้ผลลัพธ์คือ ในภาพรวม มีด้านที่เป็นจุดแข็ง 1 ด้าน คือ ด้านการวัดและประเมินผล และมีด้านที่เป็นจุดอ่อน 2 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร และด้านการจัดการเรียนการสอน และวิเคราะห์

ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิดด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และการใช้ค่าความถี่ นำมาจัดทำเป็นจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภาวะคุกคาม เพิ่มเติมจากแบบสอบถามปลายปิด ได้เป็น จุดแข็ง 3 ข้อ จุดอ่อน 2 ข้อ โอกาส 4 ข้อ และภาวะคุกคาม 4 ข้อ ก่อนจะนำจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภาวะคุกคาม ทั้งหมดมาจับคู่ลงในตารางเมตริกซ์ (TOWS Matrix) เพื่อนำสู่การกำหนดกลยุทธ์

ตอนที่ 3 กลยุทธ์การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร

กำหนดกลยุทธ์จากกรอบแนวคิดการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร และการจัดลำดับความสำคัญตามความต้องการจำเป็นได้เป็น กลยุทธ์หลัก 3 กลยุทธ์ กลยุทธ์รอง 12 กลยุทธ์รอง และวิธีดำเนินการ 29 วิธีดำเนินการ ดังนี้

1. **ด้านหลักสูตร:** กลยุทธ์หลัก ประสานสัมพันธ์ในการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นความร่วมมือระดับสหวิทยาเขต มีกลยุทธ์รอง 4 กลยุทธ์ ได้แก่
 - 1.1 กลยุทธ์ สร้างวิสัยทัศน์ร่วมในการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นความร่วมมือระดับสหวิทยาเขต (SO) โดยมีวิธีดำเนินการ คือ
 - 1.1.1 ผู้บริหารโรงเรียนในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา ร่วมกำหนดวิสัยทัศน์ในการพัฒนาหลักสูตรที่ได้มาตรฐานเดียวกันทุกโรงเรียน เพื่อยกระดับมาตรฐานความรู้ให้ทัดเทียมกัน พร้อมทั้งจะต่อยอดไปตามจุดเน้นของแต่ละโรงเรียน
 - 1.1.2 จัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรระดับสหวิทยาเขต โดยให้มีตัวแทนครูและบุคลากรของแต่ละโรงเรียนมาเป็นคณะกรรมการรับผิดชอบพร้อมทั้งร่วมหารือ ตัดสินใจ และแลกเปลี่ยนความรู้ เพื่อกำหนดแนวทางการขับเคลื่อนหลักสูตรไปสู่ความสำเร็จพร้อมๆกัน
 - 1.2 กลยุทธ์ เพิ่มความสำคัญของภาระงานการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นความร่วมมือ (ST) โดยมีวิธีดำเนินการ คือ
 - 1.2.1 คณะครูที่ร่วมรับผิดชอบงานหลักสูตร สามารถทำบันทึกขอลดภาระงานด้านอื่นๆ ลงได้ โดยพิจารณาให้ไม่ส่งผลกระทบต่อผลการทำงานในภาพรวมของโรงเรียน
 - 1.2.2 กำหนดตารางเวลางานพัฒนาหลักสูตรให้กับคณะครูที่รับผิดชอบอย่างชัดเจน และตรงกันทุกคนเพื่อส่งเสริมให้เกิดการปรึกษาหารือและพัฒนาหลักสูตรร่วมกัน
 - 1.3 กลยุทธ์ ส่งเสริมศักยภาพในการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นความร่วมมือระดับสหวิทยาเขต โดยอาศัยประสบการณ์ตรงจากผู้ปฏิบัติ (WO) โดยมีวิธีดำเนินการ คือ
 - 1.3.1 ประสานความร่วมมือกับส่วนกลางในการจัดการอบรมบุคลากรเพื่อพัฒนาหลักสูตรที่เน้นความร่วมมือ การระดมความคิดและประสบการณ์จากผู้ปฏิบัติงานจริง
 - 1.3.2 จัดประชุม แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด และข้อสรุป เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรของแต่ละโรงเรียนภายในสหวิทยาเขต เพื่อสร้างหลักสูตรระดับสหวิทยาเขตที่มีความเป็นสากล
 - 1.4 กลยุทธ์ สร้างระบบเครือข่ายข้อมูลที่มีประสิทธิภาพสำหรับการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นความร่วมมือในระดับสหวิทยาเขต (WT) โดยมีวิธีดำเนินการ คือ

- 1.4.1 จัดสร้างเว็บไซต์ที่แบ่งปันข้อมูลสำหรับการพัฒนาหลักสูตรของสาขาวิชา
 - 1.4.2 ประชาสัมพันธ์ให้ครูทุกคนเป็นสมาชิกเครือข่ายและมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเพื่อเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อของครูต่อการพัฒนาตนเองให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของหลักสูตร
 - 1.4.3 จัดตั้งคณะกรรมการดูแลเครือข่ายข้อมูล โดยมีครูจากแต่ละโรงเรียนร่วมรับผิดชอบดูแล
 - 1.4.4 จัดสร้างเว็บบอร์ดแลกเปลี่ยนความรู้ที่ทันสมัย และใช้ติดต่อสื่อสาร ถาม-ตอบกับสมาชิกเครือข่ายได้
 - 1.4.5 ตีพิมพ์วารสารเผยแพร่ความรู้ใหม่ๆ และข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรระหว่างสถานศึกษาในสาขาวิชาให้สมาชิกเครือข่ายอย่างสม่ำเสมอ
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน: กลยุทธ์หลักเสริมสร้างบทบาทความร่วมมือในการจัดการเรียนการสอนของครู ผู้ปกครองและนักเรียน เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ มีกลยุทธ์รอง 4 กลยุทธ์ ได้แก่
- 2.1 กลยุทธ์ เสริมสร้างระบบเครือข่ายแลกเปลี่ยนข้อมูล ระหว่างครู ผู้ปกครอง และนักเรียน (SO) โดยมีวิธีดำเนินการ คือ
 - 2.1.1 ผู้บริหารสนับสนุนให้เกิดการสื่อสารสองทางระหว่างครูผู้ปกครอง และนักเรียนด้วยช่องทางการสื่อสารที่สะดวกและมีประสิทธิภาพ
 - 2.1.2 จัดประชุมหารือ และทำเอกสารเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียนให้กับครูผู้ปกครอง และนักเรียนรับทราบอย่างสม่ำเสมอ
 - 2.1.3 กำหนดให้ครูมีช่วงเวลาสำหรับแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน เพื่อออกแบบการจัดการเรียนการสอนและแบ่งปันข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้เรียนเป็นประจำสม่ำเสมอ
 - 2.2 กลยุทธ์ สนับสนุนนวัตกรรมการสอนที่เน้นความร่วมมือระหว่างครู (ST) โดยมีวิธีดำเนินการ คือ
 - 2.2.1 ผู้บริหารให้การสนับสนุนแก่ครูในการสร้างนวัตกรรมการสอนที่เน้นความร่วมมือและบูรณาการภายใน/ระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้งในเชิงนโยบายและงบประมาณ
 - 2.2.2 สร้างทัศนคติที่ดีของครูต่อการประสานความร่วมมือในการจัดการเรียนการสอนเพื่อลดภาระงานและส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น
 - 2.3 กลยุทธ์ เพิ่มศักยภาพครูในการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (WO) โดยมีวิธีดำเนินการ คือ
 - 2.3.1 ประสานกับส่วนกลางเพื่อจัดฝึกอบรมให้กับครูและบุคลากรเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
 - 2.3.2 พัฒนาศักยภาพครูและบุคลากรด้วยการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการหรือศึกษาดูงานโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

- 2.3.3 ผู้บริหารส่งเสริมการสร้างทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับความแตกต่างของผู้เรียน และการจัดการเรียนการสอนบนพื้นฐานของความแตกต่างให้กับครู และบุคลากรในโรงเรียน
- 2.4 กลยุทธ์ สนับสนุนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม (WT) โดยมีวิธีดำเนินการ คือ
 - 2.4.1 สนับสนุนให้นักเรียนมีส่วนในการออกแบบเรื่องที่จะเรียน วางแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองตามความต้องการและศักยภาพ
 - 2.4.2 ผู้บริหารสร้างความเข้าใจให้เกิดกับผู้เรียน ผู้ปกครอง และชุมชน เกี่ยวกับการวางเป้าหมาย และการดำเนินการให้ถึงเป้าหมายตามความต้องการที่แตกต่างกัน
- 3. ด้านการวัดและประเมินผล: กลยุทธ์หลักเปลี่ยนกระบวนการวัดและประเมินผลผู้เรียนบนความร่วมมือของโรงเรียนและชุมชนมีกลยุทธ์รอง 4 กลยุทธ์ ได้แก่
 - 3.1 กลยุทธ์ ร่วมจัดทำรูปแบบการวัดและประเมินผลที่ได้มาตรฐานในระดับสหวิทยาเขต (SO) โดยมีวิธีดำเนินการ คือ
 - 3.1.1 ผู้บริหารร่วมหารือกับโรงเรียนในสหวิทยาเขตเพื่อจัดทำข้อสอบที่ได้มาตรฐานเพื่อใช้คัดเลือกนักเรียนและใช้วัดระดับมาตรฐานของแต่ละช่วงชั้น/แต่ละชั้นปี ภายในระดับสหวิทยาเขตโดยแต่งตั้งคณะกรรมการจากแต่ละโรงเรียนเพื่อจัดทำข้อสอบระดับสหวิทยาเขต
 - 3.1.2 ร่วมกำหนดเป้าประสงค์และตัวชี้วัดที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนในแต่ละช่วงชั้น โดยร่วมพิจารณาจากบริบทและความต้องการของชุมชน ประกอบกับมาตรฐานแห่งชาติเป็นสำคัญ
 - 3.2 กลยุทธ์ สนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการออกแบบการวัดและประเมินผลตามศักยภาพของตนเอง (ST) โดยมีวิธีดำเนินการ คือ
 - 3.2.1 ครูและนักเรียนมีส่วนร่วมออกแบบวิธีการวัดและประเมินผลตามตัวชี้วัด ด้วยวิธีการที่หลากหลาย
 - 3.2.2 นักเรียนมีช่องทางในการนำเสนอผลของการวัดและประเมินผลด้วยวิธีการต่างๆ ให้ผู้ปกครองและชุมชนรับทราบ ผ่านช่องทางที่หลากหลาย เช่น การแสดงละครเวที การจัดทำสื่อโฆษณา เป็นต้น
 - 3.3 กลยุทธ์ เพิ่มบทบาทของชุมชนในการกำหนดคุณภาพของผู้เรียนผ่านการวัดและประเมินผล (WO) โดยมีวิธีดำเนินการ คือ
 - 3.3.1 ครู บุคลากร ผู้ปกครอง นักเรียน และชุมชน จัดประชุมเพื่อร่วมกำหนดเป้าประสงค์และตัวชี้วัดที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนในแต่ละช่วงชั้นโดยพิจารณาจากบริบทและความต้องการของชุมชนประกอบกับมาตรฐานแห่งชาติเป็นสำคัญ
 - 3.3.2 จัดทำเอกสารคู่มือการวัดและประเมินผลระดับสหวิทยาเขต เพื่อใช้เป็นคู่มือแก่ครูและบุคลากรของโรงเรียนทุกโรงเรียนในสหวิทยาเขต

3.4 กลยุทธ์ ออกแบบการวัดและประเมินผลผ่านกิจกรรมบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ (WT) โดยมีวิธีดำเนินการ คือ

3.4.1 ครูและบุคลากรร่วมกันออกแบบวิธีการวัดและประเมินผลร่วมกันระหว่างครูแต่ละวิชา/แต่ละกลุ่มสาระฯ

3.4.2 จัดเวลาประชุมหารือ เพื่อประเมินผลการวัดและประเมินผลร่วมกัน และดำเนินการปรับปรุงเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีขึ้นตามลำดับ

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

1. สภาพปัจจุบัน สภาพที่พึงประสงค์และความต้องการจำเป็นของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพากรุงเทพมหานคร

1.1 สภาพปัจจุบันของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพากรุงเทพมหานครภาพรวมอยู่ในระดับมากทั้ง 3 ด้าน อาจเนื่องมาจากโรงเรียนทั้ง 5 โรงเรียนในสหวิทยาเขตเบญจบุรพาล้วนเป็นโรงเรียนที่มีคุณภาพ ไม่ว่าจะเป็นด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านการวัดและประเมินผลจึงมีการปฏิบัติคล้ายแนวทางของชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพอยู่ในเกณฑ์มากทุกด้านอยู่แล้ว

1.2 สภาพที่พึงประสงค์ของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพากรุงเทพมหานครภาพรวมอยู่ในระดับมากทั้ง 3 ด้าน ซึ่งแม้จะไม่แตกต่างจากสภาพปัจจุบัน แต่ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า แม้โรงเรียนจะมีคุณภาพดีแล้ว แต่ทุกโรงเรียนล้วนยังมีความคาดหวังให้การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพในโรงเรียนและสหวิทยาเขตมีเพิ่มมากยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจากค่าดัชนี PNI_{modified} ซึ่งแสดงถึงความแตกต่างของสภาพปัจจุบันกับสภาพที่พึงประสงค์

1.3 สภาพปัจจุบันของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพากรุงเทพมหานคร ด้านหลักสูตร ในมิติการจัดสภาพที่เอื้ออำนวย อยู่ในระดับปานกลางเพียงด้านเดียว มีความเป็นไปได้ว่า สาเหตุมาจากการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา ไม่ได้รับการส่งเสริมให้เปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาอย่างสม่ำเสมอ ไม่เหมือนกับการจัดการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผล ดังนั้นมิติการจัดสภาพที่เอื้ออำนวย ทั้งในเชิงกายภาพ และสมรรถนะของบุคคล จึงไม่ได้รับการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากผู้บริหาร

1.4 เมื่อจัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นในการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร แล้ว พบว่า หลักสูตร เป็นด้านที่มีความสำคัญของความต้องการจำเป็นในลำดับสูงสุด อาจเนื่องมาจาก การพัฒนาหลักสูตรนั้นมักกระทำโดยกลุ่มบุคคลจำนวนหนึ่ง โดยปราศจากการปรึกษาหารือ หรือรับฟังปัญหาจากครูผู้สอนซึ่งเป็นผู้นำหลักสูตรไปใช้จริง จึงมีความจำเป็นต้องเร่งสร้างความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพให้มีขึ้นในการบริหารโรงเรียนฯ ด้านหลักสูตร เป็นอันดับแรก

2. จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภาวะคุกคามของการบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพากรุงเทพมหานคร

2.1 การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร ในภาพรวม มีด้านวัดและประเมินผล เป็นจุดแข็ง แสดงให้เห็นว่า การวัดและประเมินผลของโรงเรียนทั้ง 5 โรงเรียนในสหวิทยาเขต มีการวัดและประเมินผลที่ได้มาตรฐาน สามารถจะนำงานวัด

และประเมินผลไปเป็นงานนำร่องของการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพภายในโรงเรียน และระหว่างโรงเรียนในสหวิทยาเขตได้

2.2 การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร ในภาพรวม มีด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน เป็นจุดอ่อน แสดงให้เห็นว่า ควรส่งเสริมให้เกิดชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ ในด้านหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนตามลำดับ โดยหลักสูตรจะต้องเน้นออกแบบบนความร่วมมือของครู บุคลากร นักเรียน และชุมชน และนำหลักสูตรนั้นนำไปใช้กับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในลำดับต่อไป

2.3 การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า

2.3.1 คุณลักษณะของการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านการวัดและประเมินผล มีมิติของความเป็น PLC ในด้านการสนับสนุนและการเป็นผู้นำร่วมกัน (Supportive and Shared Leadership) เป็นจุดแข็งเพียงด้านเดียว แสดงให้เห็นว่า ผู้บริหารให้ความสนใจและสนับสนุนการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพเป็นอย่างดี ส่งผลให้การสนับสนุนในรูปแบบอื่นๆ เกิดขึ้นตามมาได้ไม่ยาก

2.3.2 คุณลักษณะของการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ ด้านการวัดและประเมินผล มีมิติของความเป็น PLC ในด้านการรวบรวมความคิดสร้างสรรค์ (Collective Creativity) และด้านการสนับสนุนและการเป็นผู้นำร่วมกัน (Supportive and Shared Leadership) เป็นจุดแข็ง แสดงให้เห็นว่า บุคลากรที่ปฏิบัติงานทางด้าน การวัดและประเมินผลให้ความสำคัญกับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพมากกว่างานอื่นๆ อาจเป็นเพราะ การวัดและประเมินผลนั้นเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพผู้เรียนและคุณภาพของสถานศึกษา ซึ่งต้องมีความเป็นมาตรฐานเดียวกันทั้งโรงเรียน ครูผู้สอนไม่สามารถคิดและตัดสินใจลงมือกระทำเพียงคนเดียวได้ จึงทำให้งานวัดและประเมินผลมีลักษณะของความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ ด้านการรวบรวมความคิดสร้างสรรค์ (Collective Creativity) สูงกว่าด้านอื่นๆ

2.3.3 คุณลักษณะของการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ ด้านหลักสูตร มีมิติของความเป็น PLC ในด้านการแบ่งปันคุณค่าและวิสัยทัศน์ (Shared Values and Vision) เป็นจุดอ่อนในระดับค่า PNI_{modified} สูงที่สุด แสดงให้เห็นว่า ผู้บริหารและบุคลากรครูยังให้ความสำคัญกับการให้คุณค่าและวิสัยทัศน์ร่วม ในการจัดทำหลักสูตรน้อยเกินไป ซึ่งการให้ครูและบุคลากรมีส่วนร่วมกับการกำหนดเป้าประสงค์และจุดมุ่งหมายที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียนนี้ นับว่าเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาหลักสูตรของกลยุทธ์การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ

2.3.4 คุณลักษณะของการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ ด้านจัดการเรียนการสอน มีมิติของความเป็น PLC ในด้านการจัดสภาพที่เอื้ออำนวย (Supportive Conditions) และด้านการแบ่งปันบทเรียนส่วนบุคคล (Shared Personal Practice) เป็นจุดอ่อน ในระดับค่า PNI_{modified} สูงที่สุด แสดงให้เห็นว่า การให้ครูและบุคลากรได้รับการสนับสนุนทั้งทางกายภาพและทางสมรรถนะของบุคคลจากผู้บริหาร รวมไปถึงการได้ร่วมหารือ แลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้ปฏิบัติงานคนอื่นๆ ถือได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนการสอนของกลยุทธ์การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ

2.3.5 คุณลักษณะของการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ ด้านการวัดและประเมินผล มีมิติของความเป็น PLC ในด้านการแบ่งปันบทเรียนส่วนบุคคล (Shared Personal Practice) เป็นจุดอ่อนในระดับค่า PNI_{modified} สูงที่สุด แสดงให้เห็นว่า ถึงแม้การวัดและประเมินผลจะเป็นจุดแข็งหรือโอกาสของการ

บริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพอยู่แล้ว แต่ผู้ปฏิบัติงานก็ยังคงต้องการให้เกิดการร่วม
หารือ แลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้ปฏิบัติงานคนอื่นๆมากยิ่งขึ้นอีก เพื่อให้การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้
วิชาชีพมีความเข้มแข็งยิ่งขึ้น และถือได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของการวัดและประเมินผลของกลยุทธ์การบริหาร
โรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ

2.4 ข้อมูลจากแบบสอบถามปลายเปิด ที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือก จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภาวะ
คุกคามเพิ่มเติมจากข้อคำถามปลายปิดนั้น ได้เป็น จุดแข็ง 3 ข้อ จุดอ่อน 2 ข้อ โอกาส 4 ข้อ และภาวะคุกคาม
4 ข้อ ได้แก่ จุดแข็ง คือ 1.โรงเรียนมีบุคลากรที่มีความสามารถและเชี่ยวชาญในจำนวนเพียงพอ 2.บุคลากรทุก
คนในโรงเรียนมีเป้าหมายในการพัฒนาโรงเรียนร่วมกัน 3.โรงเรียนมีงบประมาณเพียงพอ จุดอ่อน คือ 1.สถานที่
คับแคบ 2.ความรู้ด้านเทคโนโลยีไม่เพียงพอ อุปกรณ์ สื่อไม่พร้อมใช้งาน ระบบสารสนเทศไม่มีประสิทธิภาพ
โอกาส คือ 1.ผู้ปกครองให้ความร่วมมือ มีความเข้มแข็ง ชุมชนให้การสนับสนุน 2.มีแหล่งเรียนรู้รอบโรงเรียน
หลายแห่ง 3.โรงเรียนเครือข่ายให้ความร่วมมือ 4.ส่วนกลางจัดอบรมเป็นประจำสม่ำเสมอ และภาวะคุกคาม
คือ 1.ภาระงานของครูตามนโยบายของส่วนกลางมีมากเกินไป 2.นโยบายการรับนักเรียนด้วยวิธีจับฉลาก
ส่งผลเสียในภาพรวม 3.หลักสูตรมีการเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้ง ทำให้ครูเกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย 4.ผู้ปกครอง/
ชุมชนไม่ให้ความร่วมมือแก่โรงเรียน 5.นโยบายให้นักเรียนจบ 100% ของสพฐ.ทำให้ผลการเรียนโดยรวมตกต่ำ

3. กลยุทธ์การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสหวิทยาเขตเบญจบุรพากรุงเทพมหานคร

กลยุทธ์หลักที่ 1 ด้านหลักสูตร : ประสานสัมพันธ์ในการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นความร่วมมือระดับสห
วิทยาเขต ประกอบไปด้วยการเสริมกลยุทธ์ในด้านนโยบายของผู้บริหาร การให้ความสำคัญกับงานของครูและ
บุคลากร การเพิ่มศักยภาพในตัวบุคคล และการให้การสนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวกและข้อมูลข่าวสารให้
เข้าถึงได้ง่ายขึ้น เพื่อประโยชน์ของการพัฒนาหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์หลักที่ 2 ด้านการจัดการเรียนการสอน : เสริมสร้างบทบาทความร่วมมือของครู ผู้ปกครอง
และนักเรียนเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ประกอบด้วยการสร้างระบบเครือข่ายให้เข้มแข็งระหว่าง
ผู้บริหาร ครู บุคลากร นักเรียน ผู้ปกครองและชุมชน นำนวัตกรรมการสอนที่เน้นความร่วมมือ และเน้นผู้เรียน
เป็นสำคัญเข้ามาใช้ ลดภาระงานที่ซ้ำซ้อน ส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกันในลักษณะของชุมชนแห่งการเรียนรู้
วิชาชีพ รวมไปถึงการพัฒนาศักยภาพของครูและบุคลากรบนการสนับสนุนของผู้บริหารอย่างเป็นรูปธรรม

กลยุทธ์หลักที่ 3 ด้านการวัดและประเมินผล : เปลี่ยนกระบวนทัศน์ของการวัดและประเมินผลผู้เรียน
บนความร่วมมือของโรงเรียนและชุมชนประกอบด้วย ความร่วมมือกันในระดับสหวิทยาเขต เพื่อเสริมสร้าง
ความแข็งแกร่งของการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพในด้านการวัดและประเมินผล พร้อมทั้งเปลี่ยน
กระบวนทัศน์ด้านการวัดและประเมินผลโดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมกับการออกแบบการวัดและประเมินผลตาม
ศักยภาพของตนเอง ด้วยรูปแบบการวัดและประเมินผลผ่านกิจกรรมบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้
และเพิ่มบทบาทของชุมชนในการกำหนดคุณภาพของผู้เรียนผ่านการวัดและประเมินผล

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย พบว่า ในการนำกลยุทธ์การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของ
โรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร ไปใช้ ควรคำนึงถึงดังต่อไปนี้

1.1 ด้านหลักสูตร กลยุทธ์ ประสานสัมพันธ์ในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาที่เน้นความร่วมมือ
ระดับสหวิทยาเขต

1.1.1 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 (สพม.2) ซึ่งรับผิดชอบโรงเรียนในสหวิทยาเขต เบญจบุรพา ควรให้การสนับสนุนนโยบายที่สร้างความแข็งแกร่งทางการศึกษาให้เกิดขึ้นในระดับท้องถิ่น โดยอาศัยความร่วมมือระหว่างโรงเรียน สร้างหลักสูตรที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นนั้นๆ และตอบสนองความต้องการของชุมชนของตนเองด้วย เป็นไปตามกลยุทธ์รอง สร้างวิสัยทัศน์ร่วมในการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นความร่วมมือระดับสหวิทยาเขต (SO)

1.1.2 ผู้บริหารโรงเรียนในสหวิทยาเขตควรให้ความสำคัญกับการประสานความร่วมมือระหว่างโรงเรียนในการพัฒนาหลักสูตร อำนวยความสะดวกในการทำงานของผู้ปฏิบัติงาน ร่วมไปถึงส่งเสริมสนับสนุนความสามารถของผู้ปฏิบัติงานในด้านการพัฒนาหลักสูตรอย่างเป็นรูปธรรม เป็นไปตามกลยุทธ์รอง สร้างวิสัยทัศน์ร่วมในการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นความร่วมมือระดับสหวิทยาเขต (SO) และกลยุทธ์ เพิ่มความสำคัญของภาระงานการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นความร่วมมือ (ST)

1.1.3 ครูและบุคลากรผู้ปฏิบัติงาน ควรให้ความสำคัญมากยิ่งขึ้นกับการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของชุมชนและผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างผู้เรียน พร้อมทั้งเสริมสร้างความรู้และทักษะของนักเรียนเตรียมพร้อมสำหรับโลกในศตวรรษที่ 21 โดยอาศัยความร่วมมือซึ่งกันและกันในรูปแบบของชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ สอดคล้องตามกลยุทธ์ ส่งเสริมศักยภาพในการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นความร่วมมือระดับสหวิทยาเขตโดยอาศัยประสบการณ์ตรงจากผู้ปฏิบัติ (WO) และกลยุทธ์ สร้างระบบเครือข่ายข้อมูลที่มีประสิทธิภาพสำหรับการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นความร่วมมือในระดับสหวิทยาเขต (WT)

1.1.4 ผู้ปกครอง นักเรียนและชุมชน ควรให้ความร่วมมือกับการจัดทำหลักสูตรที่คำนึงถึงความรู้ความสามารถของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 และความแตกต่างระหว่างบุคคล พร้อมทั้งเปลี่ยนทัศนคติที่มุ่งหวังให้นักเรียนได้รับความรู้ทางวิชาการเพียงอย่างเดียว แต่ต้องมองที่ศักยภาพ ความต้องการของผู้เรียนที่รองรับกับสังคมในอนาคตด้วย สอดคล้องตามกลยุทธ์ ส่งเสริมศักยภาพในการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นความร่วมมือระดับสหวิทยาเขตโดยอาศัยประสบการณ์ตรงจากผู้ปฏิบัติ (WO)

1.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน กลยุทธ์ เสริมสร้างบทบาทความร่วมมือในการจัดการเรียนการสอนของครู ผู้ปกครองและนักเรียนเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อ

1.2.1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ซึ่งผลักดันการศึกษาชาติเพื่อรองรับความเปลี่ยนแปลงของโลกและสังคมในอนาคต ควรผลักดันแนวทางการจัดการเรียนการสอนยุคใหม่ ที่เน้นความรู้และทักษะความสามารถของนักเรียนในศตวรรษที่ 21 จึงควรส่งเสริมนโยบายการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และลดการให้ความสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเชิงวิชาการเพียงอย่างเดียวลง เพื่อเปลี่ยนกระบวนทัศน์ของคนในชุมชนให้เตรียมพร้อมสำหรับโลกในอนาคตและการแข่งขันระหว่างประเทศมากยิ่งขึ้น และการจัดการเรียนการสอนในลักษณะดังกล่าว ย่อมต้องอาศัยความร่วมมือกันวางแผนในรูปแบบของชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ สอดคล้องกับกลยุทธ์ เพิ่มศักยภาพครูในการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (WO) และกลยุทธ์ สนับสนุนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม (WT)

1.2.2 ผู้บริหารโรงเรียนในสหวิทยาเขต ควรให้การสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ด้วยการส่งเสริมความร่วมมือในการทำงานระหว่างครูและบุคลากรในโรงเรียน ส่งเสริมศักยภาพของครู และอำนวยความสะดวกด้วยการจัดหาสื่อ อุปกรณ์ต่างๆ รวมถึงประสานความสัมพันธ์กับผู้ปกครองและชุมชนให้เข้ามามีบทบาทกับการจัดการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับกลยุทธ์ สนับสนุนนวัตกรรมการสอนที่เน้นความร่วมมือระหว่างครู (ST)

1.2.3 ครูและบุคลากรผู้ปฏิบัติงาน ควรพัฒนาความรู้ ความสามารถของตนเองในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นความร่วมมือระหว่างครูและบุคลากรในโรงเรียนให้มากยิ่งขึ้น โดยประสานงานทั้งภายในกลุ่มสาระฯ และระหว่างกลุ่มสาระฯ เพื่อออกแบบการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ ลดภาระงานของครูและเด็กที่ซ้ำซ้อนจนเกินไป มุ่งเน้นการส่งเสริมความสามารถที่แตกต่างกันของผู้เรียนให้มีความโดดเด่นมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับกลยุทธ์ เสริมสร้างระบบเครือข่ายแลกเปลี่ยนข้อมูล ระหว่างครู ผู้ปกครอง และนักเรียน (SO) และกลยุทธ์ สนับสนุนนวัตกรรมการสอนที่เน้นความร่วมมือระหว่างครู (ST)

1.2.4 ผู้ปกครอง นักเรียนและชุมชน ควรให้ความร่วมมือกับการจัดการเรียนการสอนรูปแบบใหม่ โดยเริ่มจากการทำความเข้าใจและเปลี่ยนทัศนคติที่มุ่งส่งเสริมเพียงความรู้ความสามารถเชิงวิชาการเพียงอย่างเดียว ทำความเข้าใจในตัวผู้เรียนว่ามีความต้องการและความถนัดในด้านใด และมุ่งส่งเสริมสนับสนุนให้พัฒนาไปในด้านนั้นอย่างเต็มที่ รวมไปถึงการให้ความร่วมมือกับกิจกรรมต่างๆของโรงเรียน เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดี และสร้างเครือข่ายการติดต่อสื่อสารให้แข็งแรง เพื่อประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นแก่ตัวนักเรียน ผู้ปกครอง และชุมชนนั่นเอง สอดคล้องกับกลยุทธ์ เสริมสร้างระบบเครือข่ายแลกเปลี่ยนข้อมูล ระหว่างครู ผู้ปกครอง และนักเรียน (SO)และกลยุทธ์ สนับสนุนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม (WT)

1.3 ด้านการวัดและประเมินผล กลยุทธ์ เปลี่ยนกระบวนการวัดและประเมินผลผู้เรียนบนความร่วมมือของโรงเรียนและชุมชน

1.3.1 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 (สพม.2) ซึ่งรับผิดชอบโรงเรียนในสหวิทยาเขต เบญจบุรพา ควรให้การสนับสนุนนโยบายที่สร้างความแข็งแกร่งทางการศึกษาให้เกิดขึ้นในระดับท้องถิ่น โดยการสร้างการวัดและประเมินผลที่ได้มาตรฐานจากความร่วมมือของทุกโรงเรียนในสหวิทยาเขต เพื่อใช้สำหรับการคัดเลือกนักเรียนและใช้วัดประเมินผลนักเรียนแต่ละระดับชั้น เป็นการชี้วัดมาตรฐานการศึกษาของโรงเรียน เพื่อนำไปปรับปรุงพัฒนาต่อไป ตามกลยุทธ์ ร่วมจัดทำรูปแบบการวัดและประเมินผลที่ได้มาตรฐานในระดับสหวิทยาเขต (SO)

1.3.2 ผู้บริหารโรงเรียนในสหวิทยาเขต ควรให้การสนับสนุนแก่ครูและบุคลากร เพื่อจัดทำการวัดและประเมินผลที่เกิดจากการมีส่วนร่วมให้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม นอกเหนือไปจากการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนช่วงกลางภาคและปลายภาคแล้ว ควรให้ครูและบุคลากรมีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง (Authentic Assessment) ควบคู่กันไปด้วย เพื่อพิจารณาพัฒนาการของผู้เรียนและปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมตามความต้องการและศักยภาพของเด็กแต่ละคน สอดคล้องกับ กลยุทธ์ สนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการออกแบบการวัดและประเมินผลตามศักยภาพของตนเอง (ST)

1.3.3 ครูและบุคลากรผู้ปฏิบัติงาน ควรร่วมกันออกแบบการวัดและประเมินผลร่วมกันให้มากขึ้น นอกเหนือไปจากการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนช่วงกลางภาคและปลายภาค โดยอาศัยความร่วมมือออกแบภายในกลุ่มสาระฯ และระหว่างกลุ่มสาระฯ เพื่อลดความซ้ำซ้อนของงานที่ไม่จำเป็น สร้างความรู้สึกรักให้กับผู้เรียนว่าการวัดและประเมินผลทุกครั้งมีความสำคัญ นอกจากนั้น ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมกับการออกแบบการวัดและประเมินผลด้วยตนเอง โดยให้นักเรียนรับรู้ถึงตัวชี้วัดความสำเร็จและมีส่วนในการเลือกวิธีการวัดและประเมินผลที่ตนเองถนัด เพื่อให้นักเรียนได้แสดงความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ ตามกลยุทธ์ ออกแบการวัดและประเมินผลผ่านกิจกรรมบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ (WT)

1.3.4 ผู้ปกครอง นักเรียนและชุมชน ควรเข้ามามีส่วนร่วมกับการวัดและประเมินผล โดยการร่วมกำหนดเป้าประสงค์และตัวชี้วัดที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนในแต่ละช่วงชั้น โดยพิจารณาจากบริบทและ

ความต้องการของชุมชนประกอบกับมาตรฐานแห่งชาติเป็นสำคัญนอกจากนี้ ผู้ปกครอง คือผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนโรงเรียนให้จัดการวัดและประเมินผลให้เหมาะสมกับตัวผู้เรียน รวมทั้งตรวจสอบพัฒนาการความก้าวหน้าของผู้เรียนด้วยตนเอง เพื่อให้ได้นักเรียนที่มีความรู้ ความสามารถ เตรียมพร้อมสำหรับสังคมโลกในศตวรรษที่ 21 สอดคล้องตามกลยุทธ์ เพิ่มบทบาทของชุมชนในการกำหนดคุณภาพของผู้เรียนผ่านการวัดและประเมินผล (WO)

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากกระบวนการทำวิจัย ข้อค้นพบในการวิจัย รวมไปถึงการพัฒนากลยุทธ์การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ ที่ผู้วิจัยขอเสนอแนะหัวข้อการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

2.1 ควรมีการวิจัยกลยุทธ์การพัฒนาภาวะผู้นำของผู้บริหารโรงเรียนที่ส่งเสริมการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ

2.2 ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรที่เกิดจากความร่วมมือระหว่างโรงเรียนภายในสหวิทยาเขต

2.3 ควรมีการวิจัยกลยุทธ์การพัฒนาครูและบุคลากรเพื่อจัดการเรียนการสอนแบบอาศัยความร่วมมือ

2.4 ควรมีการวิจัยเพื่อออกแบบการวัดและประเมินผลที่ได้มาตรฐานในระดับสหวิทยาเขต

2.5 ควรมีการวิจัยกลยุทธ์การนำผู้ปกครองและชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมกับหน่วยงานทางการศึกษา อย่างเป็นรูปธรรม ทั้งในระดับโรงเรียน ระดับเขตพื้นที่การศึกษา หรือระดับกระทรวง โดยอาศัยการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

พนม พงษ์ไพบูลย์. (2541). การจัดการเรียนการสอนแบบสหวิทยาเขต. *มติชน*.(11 กรกฎาคม 2541).

วิจารณ์ พานิช. (2556). *สอนอย่างไรในศตวรรษที่ 21*. [PDF]. สืบค้นวันที่ 25 สิงหาคม 2556, จาก http://elc.psu.ac.th/elcpsu_2012/phocadownload/ppt_seminar/130325_teach_in_21/130325_teach_in_21.pdf

วิเชียร ไชยบัง.(2555). *PBL อย่างโรงเรียนนอกกะลา*. สืบค้นวันที่ 15 สิงหาคม 2556, จาก http://lamplaimatpattanaschool.blogspot.com/2012/07/blog-post_21.html

ภาษาอังกฤษ

Hord S. (1997). *Professional learning communities: communities of continuous inquiry and improvement*. Southwest Educational Development Lab, Austin:TX.

Krejcie, R., and Morgan D. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*. 30: 607-610.

The Partnership for 21st Century Skills.(2011). *Framework for 21st century learning*. Retrieved August 24, 2012, from

http://www.p21.org/index.php?option=com_content&task=view&id=254&Itemid=120